

Серед рядків
 нових і давніх,
серед людей
 близьких і дальніх
думками тут
 і ген десь там –
стою і я
 з собою сам...

Колись-колись-колись...
Хтось колюав мене до сну,
співавши пісеньку сумну
колюсь, давно колюсь...

Глибокий вир,
високий вирій
в моїм селі
зійшлися – Вирів.

Уже не в рамах – не вміщають рами
України горем зораний пейзаж:
душі і тіла незглибимі рани –
війна ж бо, людоньки, війна ж!..

Летять-віддунюють
по гніздах над селом
лелечі клекоти...

Як близько, згадко, ти –
Один лиш мах веслом –
і як далеко ти!..

Невтомне сонце –
 відблиском на плесі,
 а сонні зорі –
 покотом на дно...

Весняний вітер налетів з-за гаю,
 дерев чуби зелені розвіває...

Відщумував зелений шум –
 серпнева даль, лелек прощання:
 на чорно-білому крилі –
 знак чорно-білого мовчання.